

Prelāta vēstule (2020. gada 15. maijs)

Šobrīd, kad daudzviet sāk atcelt
ārkārtējās situācijas
ierobežojumus, monsinjors
Fernando Okariss mudina mūs
turpināt uzņemties iniciatīvu
apustuliskajā darbā un ar savu
dzīvi rādīt citiem, cik pievilcīgi
ir būt Kristus māceklim.

15.05.2020

Mani dārgie bērni!

Lai Jēzus pasargā manas meitas un
manus dēlus!

Pēdējās karantīnas nedēļās tik daudzās valstīs skaidri atklājās gan cilvēka ierobežojumi, gan cilvēka diženums. Mēs esam redzējuši, kā vīruss ir destabilizējis mūsu un miljonu cilvēku dzīvi visā pasaulē. Un varbūt mēs esam iemācījušies apzinātāk novērtēt lietas, ko bijām uztvēruši kā pašsaprotamas.

Turpināsim lūgties jo īpaši par tiem, kas ir miruši, un par viņu ģimenēm, kuras daudzos gadījumos nav varējušas fiziski pavadīt savus mīļotos viņu pēdējos brīžos. Arī mēs savā sirdī esam piedzīvojuši šīs bēdas sakarā ar tik daudziem Opus Dei ticīgajiem, kuri ir devušies uz Debesīm un uz kuru starpniecību mēs tagad paļaujamies.

Tajā pašā laikā mēs esam redzējuši arī daudzu cilvēku augstsirdīgo – reizēm varonīgo – pašatdevi, kuri slimnīcās ir strādājuši maiņās bieži bez atpūtas, savās mājās ir

rūpējušies par citiem cilvēkiem, ir pagarinājuši savu darba dienu mājās vai veikuši sabiedrībai būtiskus darbus, pat riskējot inficēties ar slimību. Viņu piemērs mums atgādina vārdus, ko Jēzus adresēja saviem apustuļiem Pēdējo Vakariņu laikā: “Es esmu starp jums kā tāds, kas kalpo” (Lk 22, 27).

Šī izolētības laika ārkārtējie apstākļi daudziem cilvēkiem ir likuši pārdomāt dzīves jēgu un bieži vien ir modinājuši viņos lielākas ilgas pēc Dieva. Varbūt tā ir noticis arī ar mums. Tajā pašā laikā neiespējamība saņemt sakramentus ierastajā veidā, it īpaši Euharistiju un Grēksūdzi, visticamāk ir likusi mums tos augstāk novērtēt un tiekties pēc tiem spēcīgāk. Katrā ziņā mēs esam centušies būt kopā ar mūsu Kungu un vest tuvāk Viņam arī citus cilvēkus. Dievs ir darījis vairāk pamanāmu savu klātbūtni daudzās dzīves jomās un ir devis mums un

daudziem citiem cilvēkiem spēku atbalstīt tos, kuri ir vieni vai ir cietuši īpaši smagi.

Pateicoties daudzu cilvēku iniciatīvai, Darba piedāvātās kristīgi izglītojošās aktivitātes tika turpinātas un dažos gadījumos pat paplašinātas, izmantojot modernās tehnoloģijas. Es pateicos Dievam par savu meitu un dēlu apustulisko centību, kuri ir izmantojuši savu radošumu un laiku, lai turpinātu izplatīt Kristus Vēsti. Šīs aktivitātes ir radījušas lielu interesi, un ļoti daudzi cilvēki ir pauduši pateicību par iespēju tās apmeklēt pašreizējiem apstākļiem piemērotā veidā. Šis laiks mums ir parādījis plašāku perspektīvu, kā digitālie līdzekļi nākotnē var būt lieliska palīdzība, lai turpinātu sniegt formāciju, kad rodas tādi šķēršļi kā attālums vai slimības, un lai veiktu daudzas citas aktivitātes.

Protams, visu šo laiku mums ļoti trūka daudzu cilvēku fiziskā tuvuma. Nepieciešamā distancēšanās, ko esam ieturējuši, katrā no mums droši vien ir atjaunojusi vēlmi pēc personiskā kontakta gan daudzējādās draudzības izpausmēs, gan kristīgi izglītojošajās aktivitātēs (kursos, rekolekciju dienās, meditācijās, personiskajās sarunās un Baznīcas mācības nodarbībās), kas maz pamazām atsāks norisināties klātienē.

Pirms vairākām nedēļām, runājot par Jēzus attiecībām ar Viņa mācekļiem, Pāvests atgādināja, ka Baznīca veidojas caur “konkrētu ģimeniskumu” (skat. 2020. gada 17. aprīļa sprediķi), kas izpaužas, dzīvojot tuvu mūsu Kungam caur sakramentiem un tuvu citiem ar savu fizisko klātbūtni. Kā jau pirms vairākiem mēnešiem stāstīju, mūsu centriem “vajadzētu būt vietām, kur daudzi cilvēki atrod patiesu

mīlestību un mīcās būt par patiesiem draugiem” (*Pastorālā vēstule* , 2019. gada 1. novembris).

Tādējādi mēs ļoti labi saprotam, kāpēc Jānis un Andrejs jautā Jēzum: “Skolotāj, kur tu dzīvo?” (Jņ 1, 38). Viņiem bija vajadzīga Viņa klātbūtne, viņiem vajadzēja būt fiziski tuvu Kristum un tieši iepazīties ar Viņu, ne tikai caur to, ko teica citi. Šī tuvība Jēzum padziļināja šo draudzību, kas vēlāk mudinās viņus atdot savu dzīvi Jēzum, būt apustuļiem. Šeit prātā nāk daži svētā Hosemarijas vārdi: “Jēzus māk mīlēt smalkjūtīgi, izteikt īstus uzmundrinājuma vārdus un atbildēt uz draudzību ar Savu draudzību. Kādas brīnišķīgas sarunas Betānijas mājās ar Lācaru, Martu un Mariju!” (1965. gada 24. oktobra vēstule, Nr. 10).

Lai arī daudzviet cilvēki pamazām atgriežas pie jaunas un relatīvas stāvokļa normalizēšanās, joprojām

vēl ir tāls ceļš ejams. Lūgsim mūsu Kungam spēku pieņemt ar labu omu nopietnās grūtības, ko šis laiks ir radījis ģimenēm, darba vietām un mūsu apustuliskajām iniciatīvām. Un ar savu lūgšanu un, kad vien iespējams, ar mūsu pašu palīdzību būsim tuvu tiem, kas dažādās valstīs vēl aizvien atrodas patiesi dramatiskās situācijās.

Maija mēnesī un jo īpaši saistībā ar mūsu pasaules globālo situāciju mēs īpaši steidzamies pie Svētās Jaunavas Marijas *Mater misericordiae* mātišķās aizbildniecības.

Ar manu vissirsnīgāko svētību

Jūsu Tēvs

Romā, 2020. gada 15. maijā

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-2020-gada-15-maijs/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-2020-gada-15-maijs/) (4.08.2025)